

Β'.

Οὐχ ἦντον καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους
 ἐώρτασε περιχαρῆς μὲ μερικοὺς φιλάτους.
 Θαρρῶ πῶς πρέπει καὶ γι' αὐτὸν καθέννας μας νὰ ξέρη
 πῶς πῆγε 'στὴν Ἀνάστασι μ' ἓνα κερὶ 'στὸ χέρι
 καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸ ἔφερε μονάχος ἀναμμένο
 κι' ἔδωσε φῶς 'στὸ σπῆτι του τὸ μισοφωτισμένο.

Καὶ ἀπὸ τοῦτο ἀναψαν οἱ πρὸ στενοὶ τοῦ φίλοι
 κι' ἐκεῖνος μὲ χαμόγελο 'στ' ἀγέλαστιά του χεῖλη
 ἐνηγκαλίσθη τρυφερῶς κι' ἐφίλησε γλυκὰ
 τὸν σπητονοικοκύρη του καὶ τὸν Παππαλουκᾶ.
 Κι' ἐκεῖνοι τὸν ἐφίλησαν μὲ τόσο καρδιοχτύπι,
 καὶ κατὰ μέρος ἔμειναν τοῦ σεβασμοῦ οἱ τύποι.

Καὶ ὕστερα ἐκάθισε 'στοῦ Τραπεζιοῦ τὴ σάλα,
 καὶ ἤπιε, ὅπως λέγεται, ξερὸ καφὲ μὲ γάλα,
 κατ' ἄλλους ὅμως ἔφαγε μιὰ σουπα μ' ἀντεράκια,
 κατ' ἄλλους ἀυγολέμονο πατσᾶ καὶ ποδαράκια.
 Ἄλλ' ὅμως θὰ 'ρωτήσωμε γι' αὐτό καὶ θὰ σᾶς 'ποῦμε,
 γιὰτὶ ποσῶς δὲν συμφωνοῦν ἐκεῖνα ποῦ ἀκοῦμε.

Γ'.

Νά κι' ἡ Ἀντιπολίτευσις εὐθύμησε κι' ἐκείνη...
 ὁ κύριος Θεόδωρος χαμογελῶν καὶ χαίρων
 τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν ἐώρτασ' ἐν εἰρήνῃ
 μετ' ἄλλων δύο φίλων του ἐκ τῶν προσφιλεστέρων.
 Ὁ Βάρβογλης συνδαιτημῶν τοῦ Θεοδώρου ἦτον
 κι' ὁ Γιάννης ὁ Καμπούρογλου ὁ ἐκ τῶν ἀπορρήτων.

Κι' ἐκεῖ ἐν μέσῳ ἀσπασμῶν καὶ ἀρμονίας τόσης
 ἐσυγχωρήθησαν ἐχθροί, ὁ Ρῶμπολδ κι' οἱ Ἑγγλέζοι,
 κι' ἐκεῖ θερμαὶ ἠκούσθησαν καὶ μυστικαὶ προπόσεις,
 καὶ ἦτο δεῖπνος μυστικὸς τοῦ Πάσχα τὸ Τραπέζι.
 Κι' ἐκεῖνον μόνον τῆς χαρᾶς συμμετόχον δὲν εἶχον,
 ποῦ ἀποφόρῃα ἔδιδεν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων.

Κι' αὐτοὶ τί ἔφαγαν ἐκεῖ κανεὶς καλὰ δὲν ξέρει,
 ἀλλ' ὅμως, ὅπως λέγεται καὶ ὡς ἡ φήμη φέρει,
 ψητὸ τῆς σουβλας ἔφαγαν καὶ λάχανα σαλάτα,
 φρέσκο τυρὶ τῆς Γόρτυνος καὶ κάμποσα σφουγγάτα.
 Τί δὲ συνδισκέφθησαν κι' ὠμίλησαν οἱ τρεῖς
 τὸ ξέρει μόνον ὁ θεὸς κι' ἡ τίλαινα πατρίς.

Δ'.

Κι' ὁ Παππαμαχαλόπουλος, ὁ τῶν Μολάων κρῖνος,
 τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν ἐώρτασε κι' ἐκεῖνος,
 καὶ μ' ὄση λύπη ἐννοιωθε μὲς 'στῆς καρδιᾶς τὰ βάθη
 ἔμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτη του γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐστάθη,
 κι' ἀφοῦ δὲν εἶδε γύρω του κανέναν ἰδικό του,
 μὲς 'στὸ γυαλὶ ἐφίλησε αὐτὸς τὸν ἑαυτό του.

Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τριήμε-
 [ρ ο ς φωνάζει
 καὶ τὸ αὐγὸ του μοναχὸς μ' ἄλλο αὐγὸ του σπάζει,
 καὶ πότε πότε τραγουδεῖ τὸ θλιβερό του στόμα:
 «Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξα νὰ μείνω δίχως κόμμα,
 τώρα ποῦ ἄχυρα παντοῦ φυτρώνουν καὶ χορτάρια,
 τώρα ποῦ ἤλθε ἀνοιξὶς κι' ἐβγήκαν τὰ παντζάρια».

Ε'.

Ἔτσι λοιπὸν ἐώρτασε τὸ Πάσχα τὸ Παλάτι,
 ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς κι' οἱ πρῶτοι ἐν τῷ κράτει,
 καὶ ἄς μανθάνη τοῦ λαοῦ ἡ ἄθρησκος ἀγέλη
 πῶς κι' οἱ Μεγαλειότατοι καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει
 ὡς ἀληθεῖς Χριστιανοὶ δὲν λησμονοῦν κατ' οἶκον
 νὰ ἐκτελοῦν τὸ ὕψιστον πρὸς τὸν θεὸν καθῆκον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἱστορία ἐθνική,
 Παππαρηγοπουλική.

Κι' ἄλλα τεύχη βγήκαν τώρα
 κι' ἄλλα βγαίνουν ὦρα ὦρα,
 κι' ὅποιος θέλει ν' ἀγοράσῃ
 μιὰ δραχμὴ γι' αὐτὴν θὰ σκίση.
 Ὁ Ἀνέστης τὴν ἐκδίδα
 τοῦ ποτὲ Κωνσταντινίδη.

Μυθυστόρημα γνωστόν,
 καὶ παντοῦ ἐξακουστόν.

Διὰ βολοῦ ἐν Τουρκίᾳ, ἔργον Στεφάνου Ξένου,
 καλλίστου συγγραφέως καὶ διακεκριμένου,
 ἐξαντληθεῖσα ὅλη πρὸ δέκα τόσων χρόνων
 καὶ ἤδη ἐκδοθεῖσα εἰς δύο τόμους μόνον.
 Θὰ εὑρετε καὶ τοῦτο τὸ σπάνιον βιβλίον
 εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον,
 ποῦ βγάζει ὁλοένα συγγράμματα καλὰ,
 καὶ εἶναι ἀπὸ κάτω 'στὸ σπῆτι τοῦ Μελαῦ.

Κι' ἓνα παιδικὸν
 περιοδικόν.

Τῶν Παίδων ἡ Διάπλασις, κάθε μικροῦ χαρά,
 νομίζω πῶς ἐκδίδεται τὸν μῆνα μιὰ φορὰ.
 Τοιοῦτον περιοδικόν δὲν ἴδαμε ποτέ,
 καὶ οἱ μεγάλοι ἄς γενοῦν σ' αὐτὸ συνδρομηταί.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῖ δε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενεὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νόκτα ἡμέρα συζητούντων,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
 μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γατδοῦρια.